

07-09-2018

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

"মৰমৰ সন্তানসকল – এতিয়া তোমালোকৰ জ্যোতি জ্বলি উঠিছে, জ্যোতি জ্বলি উঠা অৰ্থাৎ বৃহস্পতিৰ দশা আৰম্ভ হোৱা, বৃহস্পতিৰ দশা আৰম্ভ হ'লে তোমালোক বিশ্বৰ মালিক হৈ যোৱা"

***প্ৰশ্ন:-** সত্যযুগত প্ৰত্যেক ঘৰৰ বিশেষত্ব কি হ'ব, কলিযুগত প্ৰতিখন ঘৰ কি হৈ গৈছে?

***উত্তৰ:-**সত্যযুগত প্ৰত্যেক ঘৰতে সুখ বিৰাজ কৰিব। সকলোৰে জ্যোতি জ্বলি থাকিব। কলিযুগত ঘৰে ঘৰে দুখ, চিন্তা। ঘৰে ঘৰে অন্ধকাৰ। আত্মাৰ জ্যোতি নুমাই গৈছে। পিতা আহিছে নিজৰ জ্যোতিৰে সকলোৰে জ্যোতি জগাবলৈ, যাৰ দ্বাৰা ঘৰে ঘৰে দেৱালী হ'ব।

***গীত:-** মাতা অ' মাতা....

ওঁম্ শান্তি। সন্তানসকলে মাঁৰ মহিমা শুনিলা। বাস্তৱত উপমাতো এজনৰে হয়। মাঁকো জগদম্বা ৰূপত গঢ়ি তোলাতো কোনোবা আৰু জন্ম দিওঁতা আন কোনোবা। এনেকুৱা মাঁক জন্ম কোনে দিলে? কোৱা হ'ব পতিত-পাৰন পৰমপিতা পৰমাত্মা শিৱই। তথাপি মহিমা হৈ যায় এজন জ্ঞান সাগৰ, পতিত-পাৰন পৰমপিতা পৰমাত্মা শিৱবাবাৰ। তেওঁ বহি সন্তানসকলক নিজৰ আৰু নিজৰ ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ আৰু পতিতসকলক পাৰন বনোৱাৰ ৰহস্য বুজায়। এয়াটো সন্তানসকলে বুজিছে যে এই সময়ত পতিত ৰাজ্য, যাক ৰাৱণ ৰাজ্য বুলি কোৱা হয়। এতিয়া দশহৰা আহিব নহয় জানো। এইটো বুজোৱা হৈছে যে এয়া সকলো অন্ধশত্ৰুৰ উৎসৱ। এনেকুৱাতো নহয় যে এজন ৰাৱণ আছিল, লংকা আছিল। 'চিলেন'ক (Ceylon) লংকা বুলি কোৱা হয়। এনেকৈ দেখুওৱা হয় যে তাত সাগৰত বান্দৰবিলাকে সাঁকো সাজিছিল...। বাস্তৱত এই সকলোবোৰ মনে সজা কাহিনী। এনেকুৱাতো নহয় যে দহটা মুৰ থকা কোনোবা ৰাৱণ আছিল, লংকাত ৰাজ্য কৰিছিল। তেনে হোৱাহেঁতেন তেওঁৰ এফিজি (প্ৰতিমূৰ্তি) লংকাতে জ্বলাব লাগিছিল। ৰাৱণক জ্বলোৱাৰ নিয়ম ভাৰততে আছে অন্য কোনো ঠাইত নাই। বাতৰি কাকততো ইয়াৰ বাবেহে লিখে। সকলোতকৈ ডাঙৰ উৎসৱ মহীশূৰৰ মহাৰজাই উদ্‌যাপন কৰে। সম্ভৱতঃ তেওঁৰ এই লোককথাৰ প্ৰতি আগ্ৰহ আছিল। এতিয়া এই বিষয়ে বুজোৱাটো তোমালোক সন্তানসকলৰ কাম। শত্ৰুৰ এফিজি সাজি জ্বলোৱা হয়। যেনেকৈ আগতে হিটলাৰৰ এফিজি বনাই জ্বলোৱা হৈছিল। শত্ৰুতো বহুতৰে থাকে। এতিয়া ৰাৱণ কাৰ শত্ৰু আছিল? ভাৰতবাসীৰ শত্ৰু আছিল। কিন্তু শত্ৰুকো এবাৰহে জ্বলোৱা হয়। এনেতো কোনেও নকৰে যে প্ৰতি বছৰে শত্ৰুৰ এফিজি সাজি জ্বলাব। শত্ৰুৰ এফিজিতো সাজে কিন্তু বছৰে বছৰেতো নজ্বলায়। এই ৰাৱণ তেনেহ'লে কোন বছৰি ধৰি ভাৰতত যাৰ দহ শিৰযুক্ত এফিজি বনাই জ্বলাই থাকে? এই শত্ৰু কেতিয়াৰে পৰা হ'ল যি নমৰেই? অৱশেষত শেষ হ'বগৈ নে সদাকালৰ বাবে থাকি যাব? তোমালোক সন্তানসকলে জানা ভাৰতেই পৱিত্ৰ আছিল পুনৰায় ভাৰতকে ৰাৱণে অপৱিত্ৰ কৰি পেলালে। এতিয়া হৈছে ৰাৱণ ৰাজ্য। যদি লক্ষ্মাৰ ৰজা আছিল তেন্তে ৰাণীও থাকিব। তোমালোকেতো এইবোৰ কথা নামানিবা। ৰাৱণ এতিয়াও জীয়াই আছে নে কি, একোকে বুজি নাপায়। জীৱিত হৈ আছে সেয়েহে প্ৰতিবছৰে তেওঁৰ এফিজি বনাই জ্বলাই থাকে। এবাৰ জ্বলালে, তাৰ পিছত কি হ'ল? প্ৰতি বছৰে জ্বলাই থাকে সেইবাবে তোমালোক সন্তানসকলে বুজাব লাগে। কমিটিৰ যি উচ্চ পদাধিকাৰী হয়, যেনেদৰে মহীশূৰৰ মহাৰজা, তেওঁলোকে উলহ-মালহেৰে এই উৎসৱ পালন কৰে। ফৰেনছকো (বিদেশী লোককো) চাবলৈ নিমন্ত্ৰণ কৰে। (তেওঁলোকে) বুজিব সম্ভৱতঃ এনেকুৱা হৈছিল চাগৈ।

কিন্তু এনেকুৱাতো কেতিয়াও হোৱা নাই। নাটক বনাই দিয়ে। ৰাৱণৰো নাটক বনায়। গতিকে এই ৰাৱণৰ কথাৰ ওপৰত বুজাব লাগে। অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ কথা। এতিয়া তোমালোক ৰাৱণ ৰাজ্যত বহি আছে। পতিত দুনিয়াকেই ৰাৱণ ৰাজ্য বুলি কোৱা হয়। এতিয়া ৰামৰাজ্য আৰু ৰাৱণ ৰাজ্যৰ ৰহস্য তোমালোকক বুজোৱা হৈছে। ৰাৱণ 5 বিকাৰক কোৱা হয় আৰু আন কোনো নহয়।

তোমালোকে বুজি পাইছা ৰাৱণৰ ৰাজ্য এতিয়া ভাৰতত। ভাৰততেই দশহৰা, দীপমালা (দীপাৱলী) আদি পালন কৰা হয়। গতিকে বুজাব লাগে। যদি ৰাৱণ জীৱন্ত তেন্তে ৰাৱণ ৰাজ্যই নহ'ল জানো। ৰাৱণ হৈছে পতিত কৰোঁতা। তোমালোকে জানা 5 বিকাৰ যি এই সময়ত সৰ্বব্যাপী, তাকেই ৰাৱণ বুলি কোৱা হয়। আগতে ৰাৱণৰ চিত্ৰ দশহৰাত ওলাইছিল, ইয়াত তেওঁলোকে তিথি তাৰিখো দিব লাগিছিল। এই সময়ত পতিতৰ বিনাশ আৰু পৰিত্ৰতাৰ স্থাপনা হয়। তোমালোক পতিতৰ পৰা পৰিত্ৰ হৈ আছে, পৰিত্ৰ হৈ গ'লে ৰাৱণ সম্প্ৰদায়ত জুই লাগিব। ৰাৱণ শেষ হৈ গ'লে সত্যযুগত আৰু কোনো এফিজি সাজিব নালাগিব। সকলো পৰিত্ৰ হৈ যাব। আত্মাত যেতিয়া সত্যোপস্থানতাৰ শক্তি আছিল তেতিয়া জ্যোতি জাগ্ৰত হৈ আছিল। পতিত হোৱাৰ লগে-লগে সেই জ্যোতি স্তিমিত হৈ গ'ল। আত্মাই পতিত হৈ পৰিছে, উৰাৰ ক্ষমতা নাই। 5 বিকাৰৰ দ্বাৰা আত্মা আইবন এজেদ (লৌহ যুগী) হৈ পৰিছে। এয়া নিশ্চয় বুজাব লাগে। আত্মাক জাগ্ৰত কৰোঁতা এজনেই পিতা। এয়াতো সকলোৱে কয় জ্যোতি স্বৰূপ পৰমপিতা পৰমাত্মা আহিব। এতিয়া জ্যোতি স্বৰূপতো তোমালোক আত্মাও হোঁৱা, পৰমপিতা পৰমাত্মাও জ্যোতিস্বৰূপ। তোমালোকৰ আত্মাৰ জ্যোতি নুমাই গৈছে। বাকী গৈ-থৈ অলপহে বাকী আছে। মনুষ্যৰ মৃত্যু হ'লে ৰাতিয়ে-দিনে তেওঁৰ (বাবে) চাকি জ্বলোৱা হয়। চাকিৰ বহুত যত্ন লোৱা হয়। ঘিঁউ শেষ হৈ গ'লে পুনৰায় ঢালে। আত্মাৰ ক্ষেত্ৰতো এনেকুৱাই। পিতা আহি জ্ঞানৰ দ্বাৰা সকলোৰে জ্যোতি জ্বলায়। জ্যোতি কিমান সময় জ্বলি থাকে? সেয়াটো ৰাতি জ্বলোৱা হয় আকৌ ঘিঁউ ঢালি থাকে। তোমালোকৰ এতিয়া জ্যোতি জ্বলি আছে। জ্বলি জ্বলি আকৌ জাগ্ৰত হৈ যাব। জ্যোতি নুমাবলৈ 5 হাজাৰ বছৰ লাগে পুনৰ পিতাই আহি ঘিঁউ ঢালে। এতিয়া তোমালোকৰ জ্যোতি প্ৰজ্বলিত হৈছে, আকৌ ধীৰে-ধীৰে কলা কমি যাব। জ্যোতি স্তিমিত হৈ পৰিব। তোমালোকে জানা এতিয়া আমাৰ জ্যোতি জাগ্ৰত হয় পুনৰ সত্যযুগত ঘৰে-ঘৰে প্ৰকাশ হ'ব। ভাৰতৰেই কথা। এতিয়াতো ঘৰে-ঘৰে অন্ধকাৰ। আনন্দ নাই। তোমালোকে জানা সত্যযুগ-ত্ৰেতাতে আমি অতি সুখী আছিলো আৰু আনন্দ উৎসৱ পাতিছিলো। সকলোৰে জ্যোতি জাগ্ৰত হৈ থাকে পিছলৈ লাহে-লাহে জ্যোতি কমিবলৈ ধৰিলে। এই সময়ততো একেবাৰে স্তিমিত হৈ গৈছে। খাদ জমা হৈ গৈছে। পিতা আহি পুনৰায় জ্ঞানৰ ঘূত ঢালে যাৰ দ্বাৰা তোমালোক পুনৰ জাগ্ৰত জ্যোতি হৈ যোৱা। তোমালোকৰ জ্ঞান চক্ষু মুকলি হয়।

তোমালোকে জানা এতিয়া আমাৰ গোটেই কায়া (শৰীৰ) শেষ হৈ গৈছে, ৰাহুৰ গ্ৰহণ লাগি গৈছে। তোমালোকৰ ক'লা হ'বলৈ কিমান সময় লাগে? আৰম্ভণীৰ পৰা অলপ অলপ কৈ মায়াৰ প্ৰৱেশ হৈ বহুত ক'লা হৈ যোৱা। এতিয়া তোমালোকৰ ওপৰত ৰাহুৰ দশা লাগিছে। সকলোতকৈ বিষম দশা হৈছে ৰাহুৰ। এতিয়া পুনৰ বৃহস্পতিৰ দশা বহিছে কিয়নো এতিয়া বিশ্বৰ মালিক হ'বলৈ তোমালোকে বৃক্ষপতি গুৰুৰ দ্বাৰা পুৰুষাৰ্থ কৰি আছে। তেওঁ হ'ল অবিনাশী গুৰু। কাৰ? অবিনাশী আত্মাসকলৰ। সেই মনুষ্যসকল আত্মাৰ গুৰু নহয়। তেওঁলোক মনুষ্যৰ গুৰু হয়। এতিয়া পিতা আহি তোমালোক আত্মাসকলৰ গুৰু হৈছে। বৃক্ষপতি হৈছে পৰমপিতা পৰমাত্মা। তোমালোকে বুজি পোৱা আমাৰ ওপৰত বৃক্ষপতিৰ দশা আছে। স্বৰ্গৰ মালিকতো হ'বগৈ। অবিনাশী সুখ থাকে, কিন্তু তাৰ বাবে এতিয়া পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে যে আমি সুখধামৰ মহাৰজা-মহাৰাণী হ'ম। পুৰুষাৰ্থটো প্ৰত্যেকৰে নিজৰ চলেই। এয়া হ'ল ৰুদ্ৰ শিৱৰ পাঠাশালা। তেওঁ হ'ল জ্ঞানৰ সাগৰ। তোমালোকে তেওঁৰ পাঠাশালাত পঢ়ি আছে। ভগৱানুবাচ্ - মই তোমালোকক

ৰাজযোগ শিকাও। মই অবিনাশী আত্মাসকলৰ অবিনাশী পিতা হওঁ। এজন হ'ল দৈহিক পিতা, এজন হ'ল আত্মিক পিতা। দুয়োজনৰ পাৰ্থক্যও শুনাব লাগে। আত্মিক পিতাক কেতিয়া লগ পোৱা যায়, যাক ভক্তি মার্গত সকলোৱে স্মৰণ কৰে। দৈহিক পিতা হৈছে বিনাশী। আত্মাসকল বিনাশী নহয়। তোমালোকে জানা আমাৰ যি লৌকিক পিতা আছে সেয়া প্ৰতিটো জন্মতে আমি সলনি কৰি আহিছো। পিতাৰ অবিহনেতো সন্তানৰ জন্ম হ'ব নোৱাৰে। তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া বিশাল বুদ্ধি প্ৰাপ্ত কৰিছা। তোমালোকে বুজিব পাৰা যে কেতিয়াৰ পৰা আমি দুজন পিতাৰ হওঁ। সত্যযুগত এজনে লৌকিক পিতা থাকে আৰু তেওঁকেই স্মৰণ কৰে। আত্মাসকলে সেই আত্মিক পিতাক স্মৰণ কৰাৰ দৰকাৰ নাথাকে। আত্মাসকলৰ সত্যযুগত এজনে লৌকিক পিতা থাকে। তাত শৰীৰো সুন্দৰ হয়, প্ৰালন্ধ ভোগ কৰা নহয় জানো, সেই কাৰণে তাত বাবাক স্মৰণ কৰা নহয়। গতিকে তোমালোকে এইটো কথা বুজাব লাগে। ভক্তি মার্গত এজনে বিনাশী লৌকিক পিতা, সেই পিতাতো প্ৰতি জন্মতে বেলেগ বেলেগ পোৱা যায়। তোমালোক আত্মাসকলতো অবিনাশী হোৱা, অবিনাশী পিতাক স্মৰণ কৰা। কোৱাও হয় পৰমপিতা পৰমধামৰ নিবাসী পিতা। লৌকিক পিতাক কেতিয়াও পৰমপিতা বুলি কোৱা নহয়। এই দুজন পিতাৰ ৰহস্য বুজুৱাতো বহুত জৰুৰী। ৰাৱণৰ ৰহস্যও বুজাব লাগে। ৰাৱণ ৰাজ্য অৰ্থাৎ পতিত ৰাজ্য এতিয়া আছে সেই কাৰণে পতিত-পাৱন পিতাক আহ্বান কৰি আছে। তেওঁ হৈছে অবিনাশী পিতা। দুজন পিতাৰ কথা নিশ্চয় সিদ্ধ কৰিব লাগে। আত্মাসকলৰো পিতা আছে সেই কাৰণে পাৰলৌকিক পৰমপিতা পৰমাত্মাক স্মৰণ কৰে। প্ৰতি জন্মত লৌকিক পিতা বেলেগ বেলেগ পোৱা যায় তথাপি সেই আত্মিক পিতাক নিশ্চয় স্মৰণ কৰিব লাগে। তেওঁ কেতিয়াও সলনি নহয়। পিতাইও কয় - সঁচাকৈ তোমালোকে মোক স্মৰণ কৰিছিল - হে পৰমপিতা পৰমাত্মা। কেতিয়ালৈকে তোমালোকে পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে, পুনৰ কেতিয়া পিতাক লগ পাবা? এয়া এতিয়া তোমালোকে জানিছা। যেতিয়া ভক্তিৰ অন্ত হয় তেতিয়া ভক্তিৰ ফল দিবলৈ পিতাৰ আগমন হয়। পিতাই বুজাইছে - সকলো ভক্তকে মুক্তি-জীৱনমুক্তি দিওঁ। তোমালোকে জানা সত্যযুগত এটাই ধৰ্ম থাকে, তাক অদ্বৈত বুলি কোৱা হয়। কোৱা হয় সকলো মিলি এক হৈ যাওঁ। কিন্তু সকলো ধৰ্মটো এক হ'ব নোৱাৰে। যেতিয়া এক ৰাজ্য হৈ যায় তেতিয়া পৰিত্ৰতা, সুখ শান্তি থাকে। ভাৰতত ৰাম ৰাজ্য নিশ্চয় আছিল। এতিয়া এয়া হৈছে ৰাৱণ ৰাজ্য, সেই কাৰণে ৰাৱণক জ্বলাই থাকে। গতিকে দুজন পিতাৰ ৰহস্য বুজালে তৎক্ষণাত বুজি পাব। অবিনাশী পিতাতো নিশ্চয় আছে, নতুন দুনিয়া ৰচনা কৰোঁতা হৈছে একমাত্ৰ পিতা। নতুন দুনিয়াত দেৱী-দেৱতাসকলেই আছিল পুনৰ সেই দুনিয়াই নতুনৰ পৰা পুৰণি হৈ পৰে। নতুন দুনিয়াত কিমান জন্ম লয়, পুৰণি দুনিয়াত কিমান জন্ম লয় এয়া তোমালোকে জানা। এনেকুৱাও নহয় যে ৪৪ জন্মৰ আধা হ'ব লাগে, ৪২ জন্ম পুৰণি দুনিয়াত, ৪২ জন্ম নতুন দুনিয়াত। ভাৰতবাসীৰ আয়ুস প্ৰথমে ১০০ বছৰ, ১২৫ বছৰ আছিল, এতিয়াতো ৪০-৫০ বছৰো থকা কঠিন। গতিকে আধা আধা হ'ব নোৱাৰে। ৪৪ জন্মৰ হিচাপতো লাগে নহয় জানো। পিতাই কয় তোমালোকৰ ৪৪ জন্মৰ চক্ৰ এতিয়া পুৰা হ'ল। তোমালোকে নাজানা, মই বুজাওঁ, ৪৪ জন্মৰ ৰহস্য পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ বাহিৰে অন্য কোনেও বুজাব নোৱাৰে। তোমালোকে পিতাৰ পৰা শুনি আনন্দিত হোৱা আৰু নতুন দুনিয়াৰ কাৰণে পুৰুষাৰ্থ কৰা।

এতিয়া এইটো সন্তানসকলে সিদ্ধ কৰি ক'ব লাগে যে আমি এতিয়া বেহদৰ পাৰলৌকিক পিতাৰ পৰা বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ লৈ আছো। সেই পিতা তেতিয়াহে আহে যেতিয়া স্বৰ্গৰ স্থাপনা কৰে। তেওঁক কোৱাই হয় হেৱিনলি গড ফাদাৰ। যেতিয়া নতুন ঘৰ স্থাপনা কৰা হয়, তেতিয়া পুৰণা ঘৰ ভাঙি দিয়া যায়। লিখাও আছে স্থাপনাৰ পিছত বিনাশ। স্থাপনা যেতিয়া সম্পূৰ্ণ হ'ব তেতিয়া বিনাশ হ'ব। স্থাপনা কৰোঁতা হৈছে পৰমপিতা পৰমাত্মা, এই ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা। এইটোও বাবাই বুজাইছে সুশ্ৰবতনবাসীকতো প্ৰজাপিতা বুলি কোৱা নহ'ব। তাত প্ৰজা নাথাকে। তেন্তে নিশ্চয়

প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা ইয়াত থাকিব। তেৱেঁই পিছত অব্যক্ত সম্পূৰ্ণ হ'ব। তেওঁতো হৈছে অব্যক্ত, নিশ্চয় ব্যক্তও লাগে যিয়ে পুনৰ অব্যক্ত হ'ব। দুয়োজন এতিয়া দেখা যায়। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা ইয়াতো আছে, সূক্ষ্মবতনতো আছে। প্ৰজাপিতাৰতো ইয়াত প্ৰয়োজন, নিশ্চয় প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ সন্তানো ইয়াতেই আছে। প্ৰদৰ্শনীত দুজন পিতাৰ ৰহস্য বুজাব লাগে। নিয়মতো আছে প্ৰত্যেককে বেলেগ বেলেগকৈ বুজোৱা হয়। এতিয়া তাত কাক কেনেকৈ বুজাব? বুজাবৰ কাৰণে একান্ত অৱস্থা লাগে। তাততো বহুত হাংগামা হয়। ইয়াততো তোমালোকৰ বুজাবলৈ এক ডেৰ ঘণ্টা লাগি যায়। তাত ইমান ভিৰত বুজোৱা বহুত কঠিন হৈ যাব। অনেক প্ৰকাৰৰ ধৰ্মৰ লোক আছে। কোনোবাই কিবা ক'ব, কোনোবাই আন কিবা। মৌন হৈ ৰহিতো নাথাকিব। তোমালোকে শুনাবা এজন লৌকিক দৈহিক পিতা আছে, দ্বিতীয়জন হৈছে পাৰলৌকিক আত্মিক পিতা। সেইজন হৈছে পৰমপিতা পৰমাত্মা। এতিয়া ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা স্বৰ্গৰ স্থাপনা কৰি আছে। নৰকৰ বিনাশো সন্মুখত আছে। মহাভাৰতৰ যুদ্ধ নহয় জানো। এইয়া ৰাজযোগ, ৰজা হোৱাৰ গীতা পাঠশালা। ভগৱানুবাচ-সকলোৰে দুজন পিতা আছে। কৃষ্ণক সকলো আত্মাৰ পিতা বুলি কোৱা নহয়। আত্মাৰ পিতা পৰমপিতা পৰমাত্মাই কয় – কেৱল মোক স্মৰণ কৰা। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্লৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতাৰ বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) নিজৰ ওপৰত জ্ঞানৰ ঘৃত ঢালি সদায় জাগ্ৰত জ্যোতি হৈ থাকিব লাগে। পিতাৰ স্মৃতিত থাকি ৰাহুৰ গ্ৰহণ আঁতৰাই দিব লাগে।
- (2) আত্মিক আৰু দৈহিক দুজন পিতা আছে, এইটো পৰিচয় প্ৰত্যেককে দি বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰী কৰি গঢ়ি তুলিব লাগে।

***বৰদান:-** বিন্দু ৰূপত স্থিত হৈ থাকি সাৰযুক্ত, যোগযুক্ত, যুক্তিযুক্ত স্বৰূপৰ অনুভৱ কৰোঁতা সদায় সমৰ্থ হোৱা কুৱেশ্বন মাৰ্কৰ (প্ৰশ্ন সূচক চিহ্নৰ) বেকা ৰাস্তাইদি যোৱাৰ সলনি প্ৰত্যেক কথাত বিন্দু লগোৱা। বিন্দু ৰূপত স্থিত হৈ যোৱা তেতিয়া সাৰযুক্ত, যোগযুক্ত, যুক্তিযুক্ত স্বৰূপৰ অনুভৱ কৰিবা। স্মৃতি, বাণী আৰু কৰ্ম সকলো সমৰ্থ হৈ যাব। বিন্দু নোহোৱাকৈ বিস্তাৰত গ'লে 'কিয়' 'কি'ৰ ব্যৰ্থ বাণী আৰু কৰ্মত সময় আৰু শক্তি ব্যৰ্থত হেৰুৱাই পেলাবা কিয়নো জংঘলৰ পৰা ওলাবলগীয়া হ'ব সেইকাৰণে বিন্দু ৰূপত স্থিত হৈ থাকি সকলো কৰ্মেন্দ্ৰিয়ক আদেশ অনুসৰি চলোৱা।

***প্ৰোগান:-** "বাবা" শব্দৰ ডায়মণ্ড চাবি লগত ৰাখিলে সকলো খাজনাৰ অনুভূতি হৈ থাকিব।

!!ওঁম্ শান্তি!!
